

EL DIARI DE LA JÚLIA

El 15 de març del 2018.

La meva millor amiga, la Lara, i jo vam decidir passar el dia a l'estany de Juclar. Estàvem al cotxe escoltant el nou àlbum de Maluma. Després de seguir el camí, vam arribar a l'estany, ens vam dirigir cap al refugi del Juclar, on vam dinar i vam descansar. Jo, estava molt cansada, ja que feia molta calor. Vaig tancar els ulls per prendre el sol, perquè feia molt bon temps. Els obro, i llavors, veig un paisatge molt diferent del que acabava de veure. Tot estava en flames, com si estigués a l'infern. Fins i tot l'aigua del llac era diferent. No sabia què estava passant. No sabia on estava la Laia. Vaig començar a tremolar, però no sabia si era per la por o pel que estava passant. No podia moure les cames. De sobte, una criatura molt estranya, va sortir del centre d'aquell immens llac. Era petita, vermella i portava alguna cosa al cap. No la veia bé.

-¿Què podia ser?- em vaig preguntar- ¿Un ogre? ¿O potser un dimoni?

Al cap de poc temps d'aquesta estranya aparició, van sortir més monstres com aquell. Cada cop, n'hi havia més. Una d'aquelles criatures em va veure i va venir corrent cap a mi. Jo, encara estava paralizada, per aquella por. I cada cop la tenia a menys metres. Em vaig adonar que era un follet, però que semblava un dimoni. No sabia com reaccionar, fins que em va saltar a sobre i em va tirar a terra.

-Ets la indicada, tu tindràs els seus pensaments -em va dir aquell follet terrorífic, amb aquella veu molt greu.

-La indicada de què? Què he de fer? -li vaig demanar.

En aquell moment, vaig tancar els ulls, per l'angúnia de tenir aquella criatura al damunt. Els vaig obrir i de sobte tot va tornar a la normalitat. El sol que em tocava a la cara, la Laia al meu costat, tota aquella vegetació, ja no estava cremada. No entenia res.

-El que m'acabava de passar era un somni? -em vaig preguntar. Però semblava tan real. No li vaig voler comentar res a la Laia del que m'acava de passar.

El 20 de març del 2018.

Estava a la meua habitació escoltant aquell àlbum de Maluma per oblidar-me de la realitat, ja que feia uns dies que no em trobava gaire bé. La Laia, ho sabia, i va intentar ajudar-me. Però, jo no necessitava la seva ajuda, perquè vaig pensar que només seria una etapa més de la vida. Pensava que tothom havia passat o passaria per aquella etapa i que era normal. Vaig continuar escoltant aquell àlbum. De sobte, abans que s'acabés l'última cançó, la meua mare em va dir que l'havia d'acompanyar a fer les compres del mes. Jo no tenia ganes de fer res, només volia estar al llit amb la meua música i que ningú em molestés. Volia estar sola amb els meus pensaments. La mare em va dir que si no l'acompanyava, no sortiria aquest cap de setmana i m'hauria de quedar a casa. Tant m'era, ja que la meua habitació era el lloc on sempre volia estar. En canvi, la Laia cada cap de setmana m'obligava a anar a donar un tomb amb ella. Aquella habitació era el més important per mi en aquell període.

El 21 de març del 2018.

Vaig arribar a l'institut, tenia biologia. De sobte, vaig patir un atac de nervis. Era la primera vegada que em passava, no sabia com reaccionar. Li vaig dir a la meua professora si podia anar al lavabo. Anava quasi corrent. Em vaig asseure a la tapa del vàter. Intento tranquil·litzar-me, respirant a poc a poc. Però el cor, continua bategant molt de pressa. Em costava molt respirar. Tenia moltes dificultats per tranquil·litzar-me. Notava una angoixa molt forta al pit. De sobte, les llums van començar a parpellejar. No vaig entendre per què, però en aquell moment vaig notar un alleujament en tot el cos. Com si aquell fenomen tan estrany m'hagués d'ajudar. Vaig sortir dels lavabos com si no m'hagués passat res. I vaig tornar cap a classe.

El 25 de març del 2018.

Aquell episodi als lavabos de la universitat, no parava de rondar pel meu cap. No li vaig voler explicar a la Laia perquè no s'amoïnés per mi. Ja que només era un període difícil i que tot es passaria. Aquell dia, em feia molt mal el cap i li vaig dir a la Laia que no podia sortir de casa, pel fet que no em trobava bé. La Laia em va dir que no passava res i, que ja quedaríem un altre dia.

El 27 de març del 2018.

No entenia que m'estava passant, des d'aquell episodi a l'Estany de Juclar, i després el que em va passar uns dies més tard als lavabos. Em donava pànic tornar a tenir un atac de nervis com el de l'últim cop.

-¿Què m'havia passat al cap des d'aquell moment? ¿Potser m'he tornat boja? ¿I si tot allò només era una casualitat? ¿Però si no ho era? - moltes preguntes com aquestes no paraven de tombar pel meu cap.

Vaig notar que el meu rendiment quant a estudis va disminuir molt de pressa, però no em va importar gaire. Jo, estava a classe sense voler estar allà, però hi havia d'anar. Encara que estigués immersa en aquells pensaments i no sabia si eren bons o dolents. Quan les classes van acabar, Vaig tornar cap a casa i feia ja uns dies que no tenia molta gana, no vaig entendre per què, ja que a mi m'encanta menjar.

I a més, a les nits no podia dormir.

Ja era tard, i jo era estirada al llit amb tots aquells pensaments, que no deixaven dormir. De sobte, vaig oler una olor que em semblava molt familiar, però no sabia d'on venia i on el vaig oler. Tot seguit, un fort soroll em va fer saltar del llit, no vaig poder reaccionar en aquell moment. Escoltava uns passos que provenien de darrere la porta de la meua habitació. Em vaig acostar a la porta pensant que seria la meua mare. La vaig obrir. Al darrere, estava tot fosc. Obro els llums. I trobo una criatura negra molt misteriosa, d'uns dos metres, amb els braços gairebé tocant el terra i un rostre molt sinistre, només tenia uns ulls extremadament grans, no tenia ni nas, ni boca. Vaig cridar molt fort, i vaig caure a terra. La meua mare va venir el més de pressa que va poder i em va preguntar que em passava. No podia reaccionar.

El 28 de març del 2018.

Em vaig despertar a l'hospital, tenia a la meua mare al costat. Una infermera va arribar i em va dir que estava tot en ordre i que en una estona em donarien l'alta, ja que només va ser un desmai. Aquell dia em vaig quedar a casa i vaig avisar a la Laia que avui no aniria a classe. Més tard, quan la Laia va acabar les classes, va venir una estona per veure'm. Vam estar una estona parlant, però no vaig tenir el valor de dir-li el que verdaderament em va passar ahir a la nit.

L'1 d'abril del 2018.

Cada vegada em miro al mirall, em fa la sensació que ja no soc jo mateixa. Em noto molt diferent.

Des d'aquella excursió, la meva vida ja no ha tornat a ser la mateixa.

-¿Què m'havia passat?- em vaig preguntar.

Anat cap a la universitat, vaig decidir fer una volta més llarga. Al costat de la carretera, un isard mort, amb els budells al voltant i tot ple de sang. En aquell moment, un munt de llàgrimes es van apoderar dels meus ulls, vaig intentar que no caiguessin, però ja era massa tard. Vaig anar cap a classe amb el cor una mica partit. Em feia la sensació que m'havia caigut el cel a sobre. Em va començar a donar aquell atac de nervis, i vaig començar a tremolar. Amb les llàgrimes encara als ulls. De sobte, aquella sensació va parar. Vaig tenir molta sort de no tornar a tenir un atac com aquell. Vaig anar cap a la classe, ja que si no anava a fer tard.

El 5 d'abril del 2018.

Ja no aguantava aquells pensaments, ni la sensació tan estranya que sentia al pit. Com si no fos jo. Amb tantes idees al cap, que no em deixaven gaudir encara que fos una mica de la vida. No volia ni sortir de casa, però tampoc em volia quedar a casa. Era un sentiment estrany, ja no sabia ni el que volia. Al final, vaig decidir anar a donar un tomb per intentar aclarir aquell pensament que cada vegada es tornaven més pessimistes. Vaig anar al riu que tenia al costat de casa. Tot era en silenci, l'únic que s'escoltava eren els moviments del riu, aquells ocells que cantaven de bon matí. Però, aquells sentiments d'impotència no paraven de créixer. No vaig voler anar a la universitat, preferia estar en aquella petita cala al costat del riu, on no pogués veure'm ningú. Vaig decidir baixar una mica pel riu a veure si trobava alguna cascada per poder escoltar com queia l'aigua. Vaig caminar una estona, i vaig trobar una cascada d'uns 100 metres d'alçada. Estava a dalt d'aquella enorme cascada. Quan vaig arribar, de sobte, tot aquell cel tan blau, es va tornar vermell, fins i tot el paisatge tornava a estar en flames, com em va passar a l'Estany de Juclar. No volia que el follet que semblava un dimoni, tornes. Ja que volia ser jo mateixa i no una altra criatura, com m'havia dit. Va aparèixer, i va apropar-se a mi i em va dir:

- No intentis escapar de la teva realitat.

I llavors, que havia de fer em vaig demandar. Però no trobava cap resposta. Tot seguit, va tornar tot a la normalitat, els ocells cantaven, i l'aigua queia per aquella cascada tan bonica. Encara que anés bé, jo no suportava aquell pessimisme que tenia a l'interior i vaig decidir que s'havia d'acabar tot.

-Suposo que algunes històries no tenen finals feliços- vaig pensar, i em vaig tirar.

Aquells últims segons, van ser la primera vegada de tota la vida on realment em vaig sentir lliure.